

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihicziščetni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

18. njedzela po swjatej Trojicy.

Rom. 3, 23.—28.

Hdyž molet wjesku wobrasuje, wón ženje zyrkwiczi njesabudze. Zyrkwje w městach a na wšach so posbėhuja wyske druhich twarjenjow. Hdyž so my k městu, k wšy bližimy, wohladamy najprjedy zyrkej. Nima to swojeje wažnosće? Wěšo bychy ludžo na město zyrkwje radicho džiwadło, pschekupski dom, hoscenz, bursu stajili. Ale móžesč šebi město bjes zyrkwje myšlicž? Ně, wěra, kšesćijanstwo šluscha nuts do čłowškeho žiwjenja. A hdyž so wutorhnje, tam je čłowške žiwjenje rostorhane a čłowška wutroba symna a pusta. Čžehodla? Kšesćijanstwo wotmolwja na najwažnišce praschenje čłowškeje wutrobny, na žedzenje po sbožu. Wono nam dawa jenicžke sbože.

Nasche jenicžke sbože.

1. Kak jeho potrebamy?
2. Kak k njemu dóndžemy?
3. Šchtó je šrednik nascheho sboža?
4. Kak so jeho mozujemy?

Šcht. 23. My šmy wšchitzy hrěšchnizy. Tudy njeje žane rosdželenje. Kaž wulke šu tež hewat rosdželenja pomolanjow a šdželanosće pola čłowjetow — kaž maja wšchitzy šwoje čželo a w nim bydłazu duschu, tak tež w duschi bydłazu hrěch. Wšchelake drje šu šhodženki hrěcha, ale hrěch šam maja wšchitzy. Čłowjet móže šo šam šjebacž a druhich, ale hłóš w nim jemu praji: Ty šy hrěšchnik, ale ty mašch tež pschisłuschnosć, psched Bohom

prawy bycz. Wšchitke šwětno mudrosće, kotrež njechadža paršchonškeho Boha pschisłusnacž, rěczja pschecziwo naschemu šnutškwonemu czucžu. Nascha wutroba nam praji, šo mamy Bohu šamolwjenje dawacž. To šu hižo pohanjo pošnali, hdyž woni praji: My šmy bójškeho rodu; duž dyrbinmy tež ša tym štejecž, w žiwjenju bycz kaž Bóh t. r. Bohu špodobne žiwjenje wjesć.

2. Šchtó je prawy pucz k naschemu sbožu? My budžemy bjes šašlužby prawi czinjeni. Škutki nam nje-pomhaja. Tu šašo pošnamamy, šo to pschezo prawy pucz njeje, kotryž najwjazy čłowjetow šebi wušwola. Tónle pucz psches škutki bu we wšchitkich čžabach a we wšchitkich nabožinach wot šarisejškeje myšle nastupowany, dofelž je najšpodobnišchi. Ale psched šwědomjom je šo to štajnje jako wopacžny pucz wopokasał. Ššamosašlužba, šhwalba ššamoprawdosće, hdyž šo tež wušhwalujetej, štej knicžom. Tak mało kaž móže čłowjet šam se šwojeje mozy do njebjesč horje hladacž, tak mało móže šo k prawdosći pošbėhnycz, kiž psched Bohom placzi. Bóh dawa prawdosć i hnady. Jenož Bóh móže tu prawdosć dacž, kiž psched nim placzi. Bóh móžesche šam pomhacž psches šwoju hnadu.

3. Šchtó nam ju pschinješe? Ššhryštuš naš wumozje wot winy, kotraž je dotal wostala w Božej ščžerpliwosći (šcht. 25), psches wujednazzy wopor šwojeje škwě. Bóh wotmyje i škwju šwojeho Ššyna naschu winu a šposnaje naš jeho dla ša prawych. Bóh je dawač sboža; wn dawa hnadu. Ššrednik je Ššesuf Ššhryštuš; jeho ššchiz je hnadny stol. Ničtó šebi wodacže šašlužicž njemóže abo móže šebi jo žadacž wot Boha abo jo dobyczž pytacž bjes

Khrystuša. Khrystuš naš prawych čini. W nim podawa nam Bóh prawdosć, kiž psched nim płaczi. W Khrystušu dawa nam móz, so bychmy prawi byli. Wón je pucž a wěrnosć a žiwjenje, śwětło, móz našeho wuśwjeczenja.

4. Kaž so swojeho sboža mozujemy? To so stanje psches wěru do wumožazeje křwě Jesom Khrysta, Ssyna Božeho, kotrehož je Bóh sam sa našeho Wumóžnika wuśwolil a póplak. Wěra wobsteji we wěrjazy pschipośnaczu, so je wón Boži syn a naše wumoženje dokonjal a so so my polnje na njeho jako swojeho Wumóžnika spušćamy. Jemu my pschewostajamy wumoženje sa wschitke naše hrěchi. Stutki ani sobu pomhacž njemóža. Niž jenož tehdom jeho w nusy sa pomocnika njebjerymy, hdyž čłowška móz wjazy njedobaha. Wěra pať njeje jenož bracze wumožjenja, ale tež bracze wuśwjecžazeje mozy, kotraž je w Khrystušu wobšamnjena, jako w prawdosći Božej, so tež my nětko tule prawdosć wopofasujemy w myšlach a stutkach. Wěricž je, płodam wumožjenja srawicž dacž.

To je naše jenicžke sbože. Jesuš Khrystuš wčera a dženša a tón samy, kiž je był do wěcznosće. Njeje w žanym druhim sbožnosć a njeje žane druge mjeno čłowjekam date, w kotrymž móhli sbožni bycž, hač jeno mjeno Jesuš. Samjeň.

Wschědne džěło.

W Božim mjenje džěło twoje
Sapocž, wješ'le spěwajo,
Sabe wuśwjy hymjo swoje;
Ssyn sčto stonjal, sraduj so.

Dyrbi wschitko druge wostacž,
Prjedy čžiń najnusnišče;
Wobšycž mašč, chzešč žně ty dostacž,
Pilmu derje wotpocžnje.

Strašne, hlej, je prošny khodžicž,
Pilmosć Bóh Anjes žohnuje;
Kaž b'dže na wječor čži plodžicž!
Sprawny swjatosť čžata čže.

Njewěšč tež, sčto so čži radži,
Abu sčto so njeradži,
S dobrých stutkow w Božej hnadži
Žohnowanje pschińdže čži.

W Božim mjenje džěło twoje
Sapocž, wješ'le spěwajo,
Sabe wuśwjy hymjo swoje;
Ssyn sčto stonjal, sraduj so.

S. Žitawski.

Komu pschišluschesč?

Někotre male holecžki hromadže hrjachu; wone šebi wo swojich starschich pomjedachu, šo khwaliwšchi, so jim pschišluscheju a kať derje šo maju. Na jene dobo woprašča šo šydomlětna Šanka starschu holecžku, šobu pschitomnu a wošpocženu: „Komu dha ty po prawym pschišluschesč?“

„Sa nikomu njepschišlusčam“, šyrotu šrudnje wotmolwi.

„Ale kať šměšč ty tajke něščto prajicž“, porofowasče jej Šanznyje mlódscha šotšicžka, je šwojimaj wulkimaj kufuhladkomaj na nju šhladujo, „ty pschišluschesč lubemu Bohu!“

Tele jednore šlowa na wopušćěnu holecžku hluboki šacžišćěšćinichu. Wona je ženje šabycž njemóžesče, tež wobarnowachu ju wone hušto psched mutnej štruchlosću, — a woprawdže, njeje to posběhowaza, wulzy trošchtowaza myšl, so my wschitzy, njech šmy khudži abo bohacži, nišzy abo wošebni, mladži abo stari, Bohu pschišlusčamy? Haj, my šmy jeho droho wufupjene šwóšstwo psches Jesom Khrysta, našeho Šbóžnika. Wot nětko njetreba ničto škoržicž nad wopušćěnosću a šamotnosću; wješelmny šo teho dla štrošchtnje krašnjeje prjednosće, so Bohu pschišlusčamy. Hušto pať pschedpoložuj šebi kóždy tu praščeň: „Komu pschišluschesč?“ wo kotrejž tam džěčazy rót na kať jednore wašnje jednasče; w nej hluboka myšl leži. Ach, kať mnošy š žyła nje-wjedža, so Bohu pschišluscheju; woni šu kať žiwi, jako bychy jeno šebi šamym abo šwětej pschišlusčeli.

F.

Dobra wučžba.

Šnaty duchowny mějesče we swojej wošadže žonu, kotraž njepschěstajnje škoržesče a šo sa žyłe wošebicže wot horja a nje-sboža pschescžěhanu džeržesče. Kať hušto hač wón tež š nej pschithadžesče a ju trošchtowasče, wona tola pschězo šažo škoržesče. Duž šo ju wón jedny džěň woprašča: „Macže Wy šnadž žane špěwaške knihi, luba šnjeni?“

„To šo tola wě“, wona wotmolwi.

„Ab, dha pschinjesče mi je raš šem“, duchowny rjekny. To šo šta. Wón na to špěwaške wotewri a žonje šopjeno pokasa. „Šleječe, tule šteji khěrlušč: Ščtož čžini Bóh, wscho dobre je — tón čžy ja nětko wutorhnyčž.“

„To tola čžinicž njebudžecže, šnjes duchowny“, žona šo štró-žiwšchi šawola.

„Wy džě do teho njewěricže“, wón měrnje rjekny, „ščto tu po tajkim tón khěrlušč hišćeče čže?“

Žona pytny šaměr tyčle šlowow. Duchowneho šrěđk běšče pomhať. Wona šo šwojich malowěrjazych škoržbow hanibowasče a bu na pschězo wot nich wuhojena. Šopjeno a khěrlušč busčtej jej wot teho dnja šem š žyłe wošebitym žohnowanjom.

F.

Mlóz macžerškeho žohnowanja.

Hdyž bu pólski šemjan Štanišlaw Šupniew Ujejski wot swojeho krala Šigmunda III. š wažnym wobštaranjom ke khěžorej póplany, njechasče wón prjedy šwój wótžny kraj wopušćěcž, hač bč šwoju macž, kiž bč hižom wudowa, wopytať a jej šo poručil. Šako šo po krajnym wašnju psched nej pokloni, šo by jeje ruku wokoščať pschi wotšalenju, tytny jemu wona drohotny pjeršćeň na ruku a prajesče: „Wobšhowaj tónle pjeršćeň kěžbniwje š mojemu wopomnjenju jako šawdawť, kotremuž šym šwoje macžerške žohnowanje pschipoložila.“ Tónle mladny šemjan, kotryž bč hižom někotrym njeporjadnosćam podaty, běšče tola šwědomity we wschěch winowatosćach š swojej macžeri, a nastupi š wutrobotosću šwoje pucžowanje, a sa někotre dny hospodowasče pola pschecželnijeje šwójby. Šacžrunje čžesčownje sa hošča pschijaty, dnybjesče tudy tola wulku šrudobu šhonicž. Šafajtra rano šastróži šo jara, dokelž njemějesče wjazy šwój pjeršćeň, a hdyž by wschě pytanje podarmo, dnybjesče šwój pucž dale nastupicž, šo šmėrnjujo se šlabej nadžiju, šo tu wošebnu drohotnosć hišćeče namaka, hdyž budže domoj wrócžiwšchi tudy šašy hospodowacž. Šo pať jeho nadžija njebč jebaza, dopokasa šo š jeho najnutniščeje wješelosći, hdyž wón po dopjelnjenju swojeho wobštaranja po někotrych měšazach šašy w tymle hrodže pschenowasče. Šichetož hdyž bč na šwojim

lěhwoje rospominał, hdže mohł hišcže rano pilnje pytač, dopomni so, so je tam, hdžež bē tehdom pšchi ranišchim myczu swój pjerščcžen wotpołožil, šchtałba była, kaž tež maleje starošcže, kotraž bē jeho tehdom pšcheběhnyła, so swój drohotnošč na dobre město njeładže. Šhwatajzj šhraba so s loža, šchwěczi swězu, pšchehlada šchtałbu, a hnydom namata swój pjerščcžen, kotryž tehdom wo dnjo njebē widzał.

Alle t wješeloščzi šbožowneho namatanja stowašchichu so w jeho wutrobje bórny nowe myšle. Wón pocza se so bu radžic, we cžim drje po prawym to žohnowanje byč mohlo, kotrež bēšche jeho maczer po swójim pšchewědčenju temule pjerščcženjej pšchidala; hacž je šnadž runje teho dla tón šamy w tnytle domje šhubil a šašj namatał, dofelž tež žohnowanje, na tón šamy položene, tudj jeho docžafuje? Šeho rošmyšlenje njebē dołho podarmo; jemu bē, jako by jašne šwětko w dušchi šesłhadžalo, a w tnytle šwětkle štejesche džowka šaršcheju teho domu, kotruž bē dotal jenož šwjerščnyje a šhwatniwje wobšedžbował. Šdyž bu džēn, žadašche wón ja jeje rufu, jako šaršchimaj witany nawoženja. Š njej da so šwěrowacž pšches tón šamy pjerščcžen; a wona bē ta, kiž jeho pšches swójim pokornošč a dobrocžiwosč wot jeho towaršchnych šabludženjom, wot njewěry a někotrehožkuli nje pocžinka t prawje šchescžanškemu žiwjenju wjedžešche. Tež škubla jemu šynow, kotrij bēchu wšchitzj hordosč wótzneho kraja; jedyn bē biskop, a pšchi wujednanju krajnych šakonjom dobry radžiczer. Šišcže we swójich šarych lětach powjedasche Štanišlaw cžasto se šylšami wutrobneho hnucza wo wullich škutkach, kotrež šu so pšches potajnu móž maczerškeho žohnowanja w jeho žiwjenju dopjelniłe.

Dube džęczo, šdaluj so palenzpicza.

Šchtož palenz hinał hacž lěkarštwo pije a bylo tež poměrnje, tón šchłodži šebi na štrowosčzi, špodrywa šwoje žiwjenje a žyza po małym šmjercž do šebje. Šalenz rubi pomjatl a rošom; wšchitke te najlahodnišche cžuwjele, kotrež dušcha t wumyšlenju trjeba, kaž wócžko t hladanju, wothromja a wošlabnu a mošy womjehknu. W někotrych šludnizach wunješe licžba tajkich, kiž šu pšches palenzpicže wotwórnili, wjazj hacž položju wšchitkich druhich tam pšchewyazjch wrótnych.

Šalenz cžini šahe štarych a šhorjch. Šdyž mlynt wjele wody na mlyniške kolo pušcži, dha so wono rucžičho wjerčzi a žyly mlynt klepoze wješelscho; ale kolo a koleška so tež bórny škaža. Šaf šahori palenz cžuwjele a trej twojeho cžēla, so so ty niž jeno šlósčtniwy, ale tež cžertowšj wješely šačujesč. Alle na tajke šahorjenje pšchindže najhóršcha špróžnošč a nje wješelošč, ty nimašch ani šlósč t žanemu džēku. Cžim hušcžičho so tajke wotmēnjenje štawa, cžim bóle wošlabuja wšchitke duchowne a cžēlne možj.

W Amerizj šu najprjedy towarštwu pšchecžiwu palenzpicžu nastale, so bychu štrachne škaženje, kotrež t palenzžłokanja nastawa, wot ludži wotwobrocžili.

Bohu budž škoržene, tež mješ našchim šerbskim ludom je tam a šem nješchwarnosč a štrachna šlósč palenzpicza a palenzžłokanja tak t knješom, so je hižom wjele, haj wjele šwójbow pšches palenz na prošchěrški kij pšchisčlo. W te wbohe dušche tajkich palenzžłokarjom! šchto budže jich džēl? — Šo ščždy derje wē, a tola šu někotji šaršchi tak njerošomni, so swójim mólcžkim džęcžom, kotrež hišcže na rukomaj nošcha, hižom palenz do huby lija. Š teje haniby! o wy wbošy šaršchi, šchto wasche džęczi budžeja? Šalenzžłokarjo a lēni, njerodny, pšchecžinjaty lud. Š wy wbohe džęczi, šchto budže waš nawucžicž, šchto je wam dobre abo šchłodne, šchto je wam štrowe abo nještrowe!

Dube šerbske džęczo, wopomni, kał droho je tebe twój Šbóžnik

wufupil! — W ty čyžlo nětko hič a swójim dušchu so palenz pšchecž! — Š lube džęczo, nječzi to, ale šdaluj so palenz a prošch Boha tež so druhich, so bychu so tajkeje žadlawosče a wulkeje šlósče wostajili.

Njewjedž naš do špytowanja.

(Škōncženje.)

Šo bēšche, šchtož nam powjedasche, cžehož bēšche so tež wušpowjedal, a šchtož šcžehowaze dnj tež pšchew šudom wospytowašche. Šacž runje jeho trošchtozacž špytowachmy, hacž runje bēšche wot mēšchniša wotwjašanje doštal a tež šwětny šudnik jeho cžinjenje ša žyle nješostajomneho špōšna, njemōžesche so tola šam ženje šmērowacž, wumjetowašche šebi, so je tamne towarštwo we wihorje lohkomyšlnje pšches jēšor wješl a wošebje mjenowašche so Šryštofoweho škōnczowarja. Šeho wješelošč bēšche na štajne prjecž, widžachmy jeho cžasto hodžiny dołho do jēšora šahladaneho, jako by pšchiplowanje tepjenych cžēlom wocžakował; te pał nje pšchindžechu a wón da jim pšchi pohrjebnišchcžowej muri šchizje štajicž, kotrež šcže widželi; pšchetož tež jēšor pšchiblušcha pola naš Božej roli a morwi, kotrychž nje wustorežzi, doštanjeja swój šchizj a narowny napiš. Ššchiwušni šatepjenych bēchu jemu na to džakowni a nje mējachu pšchecžiwu nje mu podhlada, dofelž šchescžijanski myšl a dobru wutrobu mojeho šyna šnajachu. Šeno jedyn škoži wšchitke šwoje hidjenje na njeho a šapšchibaha jemu wjecžbu; to bēšche Šryštofowy bratr, kotryž mēnjesche, so je jeho Šonrad šleho hidjenje dla do jēšora cžišnył. Šladasche cžasto t mojim šynom šwadu, kotrejž pał so tōnle štajnje wuwiny. Šunu pał, runje lēto po tamnym nješbožownym wētrje, bēšche wón na Šerrentwōrthu, a Šonrad dnrbjesche jeho pšchewjesč, dofelž bē Mērcžin šhorj a žadyn drugi cžōlm tu nje bēšche. Cžinjesche to se šapjeranjom a t tnyšchym pšchecžucžom. Bēšche rjany cžiči wjecžor, ale hižom pšchi šmērkač, a bórny šhubi so cžōlm w cžmicžj. Šodarmo cžafachmy wjecžor na njeho, nje wróczi so wjazj domoj. Šryštofowy bratr powjedasche na drugi džēn, so je so Šonradej wješlo nahle wuškunjo a so je so, so by je popadnył, pšchedaloko šchilil, t cžōlma padnył a so tepil. Mēkotji wērjachu, wjetšchina pał rēcžesche wo šamyšlenym morjenju; tola teho dla šapocžate pšchepytowanje nje wušlēdži ničzo. W šchto budžičhe mi tež pomhala? Moja wutroba nje myšlesche na wjecžbu, bēšche pšches Šonradowu šmjercž šlamana a jeno t tej myšlicžku womērnjena, so je swój pošledni cžaf tak bohabojašnje žiwy byl a nětko wēšcže pola Boha. Šach jemu narowny šamjen štajicž, kotryž šcže cžitali a pšchepodach žyle hospodarštwo šwojemu šynej Mērcžinej cžim radšcho, dofelž so šarobnej šlabosčzi tež šleposč pšchitowaršchi. Tež Mērcžin je dušchny, jeho žona cžesčzi a haji mje jako šwojeho nana a mam doma lubych wuškow; tola móžu wam rjež, so šu mi te hodžinki najlubšche, kotrež na Božim polu pšchew narownym šchizjom šwojeho Šonrada w modlenju ša njeho, w myšlach na bliške šašojednocženje t nim pšchewyam.“

— Šaf škōnczi šaruskč swójim powjesč a bēšche hluboko hnyty, a ja niž mjenje. W rošrēcžowanju pšchewodžich jeho do rybaškeje šhēžki, hdžež jeho šwójbnych nadešdžech, špróštnych, džēlawych ludži, rjanych a štrowych; Mērcžin bēšche runy a cžiči, šajkehož bēšche mi jeho nan wopišal. Wšchitzj pšchijachu mje na najpšchecželnišcho, a potom, hdž bēch nēšchto mloka a šhlēba wužil a džęcžatka ša to wobdaril, rožžohnowach so t nimi jako se šnatymi.

Mērcžin wješesche mje pšches jēšor do Šarkwardšteina a powjedasche mi podawišnu šwojeho bratra. Mjēlcžo hladach do šmohow, kotrychž hlubina hišcže Šonradowe a jeho towaršchow šcže šhowasche. Šeho šatraschne bēdjenje wo žiwjenje a šmjercž

Wustim městnje a potom na čolmowym křibjeczje stejše pšched mojej dušchu a pohon kamosbžerženja sdašče šo mi jedyn i najnušnišchich, ale tež i najdžiwjšich a najstrachnišchich w čłowjeku: bēdžizny i nim podleži bōjški džěl nascheje pšchirody i wjetšcha kōždy křóč s wērinskemu. Dobycze přenjeho žada nasche žiwjenje, dobyče pošlednjeho pokoj nascheho šwědomja ša wopor, a duž mamy šo tež w tutym pohladže modlicž: Njemjedž naš do šphtowanja!

Bože šastaranje w pšchirodže.

(Potracžowanje.)

Kajku wutrobotošč wopokafuje kotošch jako pata, hewak khetro bojasna a strachocžiwu. Kručze a bjes stracha postawa pšchecžiwu čłowjekam a šwērjatam a wobara šo. Wona šapomnja kōždy strach, kiž jejnemu žiwjenju hrošy. W jenyh kurjenzu namafachu něhdy rano dvě morweje pacže, ale tež mordarjej, kiž bē mlode nadpadnył, bēšchtej wobē wocži wudypanej.

Sara rjane wopokafmo lubošče, kotruž rocžki ša šwōj našydt maja, je knjes i Nervaug se Saint-Cosmes'a w lēcze 1836 pariskej akademiji šobudžělil. „Kruč mojeje šahrody,“ praji wōn, „bu powodženy, woda nahle pšchibywašče a hrožesche, šahrodny plōt na najnižšchim městnje pocžrēcž. Tam bēchu rocžki hněžto twarike, a dokež mōžach docžafacž, šo woda i hněžtu dostupi, wobkedžbowach ptacžki někotre rasy wob džen. Mōžach šo hacž na šchěčž krocželow pšchibližowacž. Najprjedy bēchu tam šchtyri ješka; něhdy rano namafach jeno dvě; woda bē nětko jeno hišchče palž wot hněšda. Wchšlach, šo stej dvě ježy do wody padnyłej. Šato pak bōršy potom jene jenicžke pytnych, powjetšchich šwoju kedžbliwosč a šaf wulke bē moje špodžiwanje, jako bē šo tež pošlenje šhubilo. Štacžkaj bēšchtaj na najwjšchšche městno w šahrodže lecžaloj a jako pšchepytach, hžžžž nětko pšchewywašchtaj, namafach hněžto se šchtyrimi ješkami, ke kotrymž šancžka pošdžišcho pjate nanješe, a našydt šo žyłe derje radži.“

Kotra macžerna pomož a macžerna šwērnošč mōže tu pšchetrječicž, kotruž džělarski lud pčolow a mrowjow na ješkach a na mlodym nacžišku matki wopokafuje?

Žane wōtomitnjenje njesabwya wjelbludžiza šrēbjeczja, hišchče bjes brēmjenja pōdla čahwa drypotazeho; wona wobkedžbujje kōždu jeho krocželow, bēži ša šabludžentym, hacž jo namafa, a wobžaruje morwe i hnuwazyhmi škōržbnymi šynkami a i ronjazyhmi šyškami dny a nožy pošpochi. — Še-li hajnik křepjene šornjo šorny popadnył a wjedže je přecž, šafkincži žyly lēš se škōržbnym wrēšchčenjom. Macž bēži žalosčjo přjedy hajnika i lēša won; ješchčž pada jej i huby pšche šrudobu, hnēm a luboščž. Wēda Šndianej, kiž tigrizy, čornuchej, kiž lawizy, alpowskemu tšlžzej, kiž bērkuschej (birkot Š., Lämmergeier) mlode rubi. Njeradži šo jemu, i nimi čžeknyčž abo pšchescžžehazu macž šafšlicž, dha je kōnž i nim. Ale šaf šurowe, šaf tež tigry, krocžodyle a hady šu, šlēdy bōjšteje miłosčje mōžemy šamo we jich hrošbnych čahach špōšnacž. Pšchecžiwu šwojim mlodym šu runje šaf luboščžiwu, šaf hōšš a šylobit.

(Pšchichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Šašdženu njedželu šwjecžesche šo přemi šwjedžen šchescžijanškeje šmilneje lubošče w šchwacžanškim Božim domje. Š daloka a i bliska bēchu šo pšchecželjō mišionštwa šeschli. Šopolndnju w 2 hodž. šapocžja šo šerbske šemschenje, hdyž bēšche dolhi šwjedženški čah do Božeho doma šacžahnył. Šyrtej, kotraž bēšche na wōštarnišchčžu najrjeišcho pšchena, šo i nutryhmi pošlucharjami napjelni. Šerbske předomanje mējesche knjes šarať Mikela w Mašesčezach wo

117. pšalmje a pšchitwōla mišionškej wošadže: Ššalm wo hnadže a prawdoščži teho Šnjesa, — wōn njech dale škincži pšches pohanski šwēt jako 1. wuras jeho a 2. jako wothlōš nascheho šboža. Šopolndnju w 4 hodž. šapocžja šo němške šwjedženške předomanje, w kotrymž knjes duchowny Šäbler i Budyščina předomawšče wo Šef. 41, 17. Šo bēšche šlowo, kotrež šo wošebje hodžesche ša nasche šuche lēto a pod tymle rjanym pšchirunanjom wōn wjedžesche do puščiny pōhanskeho šwēta. Šōhanjo w puščinje — šaf šwjedženški předať wuložesche. — 1. Woni šawutlejo wodu pytaju — wutrobu hnujazy wobraš. 2. Budža wody namafacž? Šo je šhutne praščenje na naš. Šyršwinski chor špēwawšče na wobemaj šemschomaj pod nawjedowanjom knjesa šantora Šišchera krašnu šwjedženštu motettu. Šolleka wunješe na šerbskej Božej šlužbje 114 hr. 14 np. a na němškej 93 hr. 71 np., hromadže 207 hr. 85 np. Ššwjedžen je we wutrobach mlodeje wošady nowy woheň šapalil ša šwjaty škutl mišionštwa. Duchownych by tam rad wjazy pšchischlo, hdy by šwjedžen njedželu njebyl, hžžž šu domach šadžewani. Šutroba tych, kiž tam pšchincž njemōžachu, je tam byla i wutrobnej proštwu ša žohnowanje šwjedženja.

— Macžicžny dom je šo šašdženu pōndželu šwjatocžnje pošwjecžil a je nětko žedjenje lubych Ššerbow, kotřiž šo dolhe lēta ša njōn pōžuju, dopjelnjene. Šošwjecženje mējesche šo w pšchipołdnishchich hodžinach a pošopolndnju bēšche šwjedženška hoščina. Šwjecžor šo pošficži derje poradženy šonzert, wuwjedženy wot knjesa wučerja Šrawža i Dražžžan. Ššerbski dom tu stej jako rjana pycha ša žyly Šužizu. Wny lubych čžitarjow pošafujemy na nadrobnišchu rošpramu Šerb. Nowin wo rjanym šwjedženju.

— Šašdženu njedželu pošwjecži šo nowotwar šchule w Šchčženžy. Nowotwar placži 8000 hriwnow a je šo najrjeišcho wuwjedl. Šchulška štwa je rjana a wulka. Šchulške džēcži šhromadžichu šo wošrjedž wšy a pošopolndnju w 2 hodž. hibašče šo šwjedženški čah do noweho šchulškeho twara. Šnjes twariki mišchtr Šurk pšchepoda šlucž a knjes šarať Šōlcž jako pšchewyda šchulškeho pšchewštejicžerstwa wotantny durje w mjenje trojenicžkeho Šoha. Š nowej šchulškej štwi mējesche knjes šarať Šōlcž pošwjecženštu rēcž. Š pošwjecženju pšchisamtny šo šchulski šwjedžen, na kotrymž šo šchulške džēcži šwjekelachu pod nawjedowanjom knjesa wučerja Šefera i Šermanez, kotryž bēšche wjedjenje šwjedženja na šo wšaf dla ššhorjenja dotalneho knjesa wučerja. Šnjes šatron Šōšing bēšche džēcžom rjane darž i šchulškemu šwjedženjej wobradžil. Ššwjedžen šo najrjeišcho poradži.

— Dotalny wučer Šchčženčžanškeje šchule, knjes Šolf, šo i 1. oktobrej pšchekadži. Šo šchule w Štrōži pola Šatež pšchincžne na město dotalneho wučerja Šilly, kiž do wošafow štupi, na to lēto knjes Šünther, šyn šemrjeteho i šantora Šünthera w Šbjelšku.

Dalishče dobrowōlne darž ša wobohe armeniške šyroty.

Š Šufecžanškeje wošady pšches knjesa šararja Šabizu:

U. i R.	3 hr. — np.
B. i B.	2 " — "
Št. i Šh.	10 " — "
M. i B.	10 " — "
M. i Šh.	1 " — "
R. i B.	2 " — "

Šhromadže: 28 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobný džaf.

Šōlcž, redaktor.

„Šombaj Šōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchēch pšchewawarňjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž.